

NOVINY Z TUROVKY

KULTURNĚ-SPOLEČENSKO-ZÁBAVNÍ OBČASNÍK Z TUROVKY I ZE SVĚTA, ZE KTERÉHO SE DOZVÍTE VŠE, CO VÁS ZAJÍMÁ
ZDARMA A BEZ REKLAM ÚNOR 2021 - ČÍSLO 1 ROČNÍK VIII

Tradiční Turistický Výšlap sv.Jana Almužníka

Při příležitosti oslav svátku sv.Jana Almužníka a Sidonia (23.1.)

Vás srdečně zvú na tradiční turistický výšlap.

Zdolání kóty : **"Čejkův kopec" (692 m n.m.)**

49.2990903N, 15.2442714E

Den konání: **sobota 23.1. 2021 10.00 hod.**

Počátek trasy v Turovce, přes Bělou, Polesí, zpět do Turovky.

Délka cca 10 km, čas pro zdolání 4 hodiny.

S sebou : Outdoorové vybavení. Velmi doporučeno!

Občerstvení a zábavný program během akce zajištěny.

R.S.V.P.

Srdečně zve

Zdeněk

Výšlap na Čejkův kopec

Doba koronavirová neumožnila propagaci, kterou by si sportovně společenská akce zasloužila, přesto se díky sdíleným esemeskám a určité „šeptandě“ sešlo na sobotním dopoledním startu dvacet účastníků, pravda, včetně jednoho mimina v kočárku a pejska Foxíka. Nicméně na panující poměry slušná účast, a to se ještě paní Měkutová na poslední chvíli musela výšlapu kvůli bolavé noze vzdát (za volantem doprovodného vozu však zajistila odvoz onoho mrňouse, když závěrečný úsek akce Polesí – Turovka se ukázal být pro kočárek nesjízdňý) a několik až v průběhu týdne oslovených místních i chalupářů si již nestačilo přeorganizovat víkendový program, zaevidovali si však lednový termín do svých památníčků a diářů a stanou se jistojistě členy expedice napřesrok.

Pochopitelně se muselo zahájit přípitkem, který v mrazivém ránu přišel vhod. Takže se připilo dodatečně na nový rok, na zdar dnešního výletu, samozřejmě na

zdraví všech, na setkání po delší době, někdo tak učinil najednou, ti nejzdatnější postupně zvlášť, jak se kdo cítil, každopádně jsme se padesátiprocentní švestkou zahřáli i promořili a pak zvolna vyrazili po silnici plné čerstvě přes noc napadaného sněhu k Bělé. Hned za turováckou cedulí se do nás opřel silný, ledový vítr, bílé pláně všude okolo, neprošlapaná cesta v hebké, ale místy až třicet centimetrů hluboké vrstvě prašanu, věru, původně očekávaný nepřilíš náročný zimní výlet získal rázem parametry dobrodružné arktické výpravy.

Kulichy, čepice, beranice, šály, vaňáky, termooblečení, pořádné zimní boty, pochopitelně, hřejivé rukavice, nepodcenilo se nic, a tak jen Foxík s nízkými nožičkami norfolského teriéra často skutečně bojoval s náročným terénem a hlubokými závějemi. Slíbené občerstvení na Čejkově kopci jej však pohánělo vpřed, jistě stejně jako obava o páníčka, aby ten snad v té fujavici a bílé tmě neuvíznul či nezbloodil.

Hlavní silnice v Bělé už byla prohrnutá a jelikož se motoristům ven do nepohody evidentně nechtělo, až do Polesí se po ní šlo dobře a bezpečně. Člověk nemusel stále koukat pod nohy a mohl se kochat výhledy do zasněžené krajiny, ve které bílá nadílka milostivě zakryla většinu škod páchaných na smrkových porostech a nově otevřené průhledy nepůsobily tak chmurně, dalo se hovořit se souputníky. Každý šel dle svého

uvážení, chvíli rychleji, svižně, pak se počkalo na skupinku s kočárkem, šťastný Foxík bez vodítka byl hned vpředu, hned zase uzavíral naše procesí. Na dlouhém hřebeni nad Bělou na nás sice začal zle dotírat vichr, z bočních rozlehlých planin k nám navíc hnal jakoby bílé rozevláté záclony, místy najednou bylo vidět jen na pár metrů, ale na odbočce k Počátkám se vše zklidnilo, dokonce i obloha se začala projasňovat a následující tři kilometry jsme všichni zvládli v pohodě a polovinu cesty jsme tak měli za sebou.

V usedlosti na kraji Polesí došlo na malou přestávku, organizátoři zde navíc připravili občerstvení a basu piva, kterou první nedočkavci hned naložili na umělohmotný pekáč a jali se s ním stoupat pozvolným

svahem k Čejkovu kopci. Ostatní dobyvatelé téhle kóty se v krátkých intervalech vydávali za nimi a přestože se jednalo jen o několikasetmetrový úsek s nijak velkým převýšením, byla to právě tato část výšlapu, které nám dala nejvíce zabrat. Tančící vítr místy z luk a polí vyfoukal všechn sních, jinde ho však naopak nahromadil do podoby téměř půlmetrových propadlišť, všechna čest Foxikovi, který statečně hopsal ve stopách dospěláků, klobouk dolů před přenašeči kočárku i s nákladem. Vrchol byl dosažen, ale cesta to byla perná a „zarúbaná“. Vzpomněl-li někdo v tu chvíli na himálájské odvažlivce, jistě teprve teď skutečně docenil jejich sílu, vůli a odvalu.

Odměnou na lesnatém vršku nám byl nejen hřejivý pocit úspěchu, ale i slušný rozhled po kraji, k milé počátečné kostelní věži, k majestátnímu vrcholu Javořice, ale jihozápadním směrem třeba až i k oblakům par nad věžemi Temelína. A také špekáčky opékané na rychle rozdělaném ohni, kol kterého se dalo chvíli sedět na jednoduchých dřevěných lavicích. Někdo, zvláště byl-li tu poprvé, dal nejdříve přednost prozkoumání dobytého chlumu, tajemného místa s notnou dávkou magického působení, pak ale ani on neodolal, napíchl uzenu na klacík a jal se ji opékat, k radosti a chuti své i toho čtvernožce po boku. K tomu čaj z termosek, pivo či zbytek švestek, jak bylo libo.

Po půlhodinovém odpočinku bylo rozhodnuto o návratu zpět do civilizace. Cesta, byť dolů, o mnoho snazší než výstup nebyla, ale stopa přeci jen již prošlapaná nám útrapy zmírnila. A byli jsme opět na dvoře hospodářského stavení, kde se zničehonic objevily tácy s obloženými chleby, hrnky s horkým čajem, pečivo, pivo. V dobré náladě se začalo rokovat o zpáteční trase do Turovky. Cesta lesem kolem rybníku Krčil se jevila jistě jako nejkratší a také nejvíce romantická, čekat se však zároveň daly mocné závěje a pod sněhem i zrádné odřezky větví, pahýly stromů a pařezy po lesáckých těžbách na mnoha místech. Touha po romantice a dobrodružství nakonec podle očekávání zvítězila, jen kočárek se svým pilotem byl do Turovky přesměrován autem.

A šlo se, šlo, leckde spíš brodilo, sněžnice jsme si přibalit s sebou měli. Les byl až nezvykle tichý, klidný, se svátečně bíle zdobenými větvemi, čerstvá neporušená pokrývka všude kolem. Jen lidské procesí v ní udělalo tenkou čáru, každý z nás se snažil opatrně našlapovat do stop po svých družích prodírajících se před ním. Pomalu, zdálo se, že expedice dlouho ještě neskončí. Podél nově zbudovaného vodojemu pro Polesí, podél Krčila, který dřívě ukrytý v lese, nyní již z dále svítil zamrzlou ledovou plochou, jsa obklopen holinou, přes louky, na jejichž krajích naopak nově vysázené jehličnany úspěšně vzrůstají, až k lesu nad Turovkou, který střídavě pláče a střídavě se snaží úspěšně vzdorovat náporu kůrovce i dřevařů.

Však to už jsme doma ! Mnozí ještě zacházejí ke Slávkovi na horké kafe a symbolické zakončení túry, někteří ale již spěchají do tepla vlastních domovů, zout přeci jen už promočené boty a dát sušit ponožky. A nechat pro zbytek dne odpočinout unavené tlapy. Byla to náročná prověrka fyzických sil, kterou jsme nicméně

díky dostatku sil psychických, odhodlání a dobré nálady všichni zvládli. Kéž všechno takto úspěšně zvládneme i po zbytek celého roku !

Turovka, 23.1.2021

P.S. Pořadatelům pochvala a díky.

Přemysl Hamerník, únor 2021

Noviny z Turovky. Redakce: Přemysl Hamerník a Ondřej Hruška, korektury Míša Brémová. Adresa redakce: Turovka 4, 393 01 Horní Cerekev. Kontakt: noviny@turovka.cz. Vychází nepravidelně v nákladu příležitostném pro rodiny a přátele členů redakce. Redakční rada má výhradní právo nezveřejnit příspěvky, které se jí nelíbí, které jsou nevhodné, nevkusné, které jsou škodlivé celkově a to zejména zdravému duševnímu životu. Anonymní články se nepublikují. Drby, klevety a pomluvy jsou nám odporné a proto je zásadně nezveřejňujeme. Autoři přijatých článků zodpovídají za jejich správnost včetně citací z jakýchkoliv externích zdrojů informací. Veřejně přístupná elektronická podoba těchto novin existuje na stránkách www.turovka.cz. Žádná část obsahu těchto novin ve verzi tištěné ani ve verzi elektronické nesmí být využita k osobnímu obohacení, nesmí být kopírována, dále publikována natožpak rozšiřována v jakékoliv podobě. Veškerá autorská práva jsou vyhrazena © 2014 - 2020 Redakce Novin z Turovky.